

Sygn. akt II CKN 312/97

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 1997 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - T.Żyznowski (spraw.)

Sędziowie: SN - S.Dąbrowski

SN - J.Gudowski

Protokolant: G.Banaszewska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 1997 r.

na rozprawie sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrekcji Okręgowej Dróg Publicznych w Ł.

o odszkodowanie

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I ACr [...]

oddala kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Po powtórным rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 19 marca 1996 r. sygn. akt I C [...] Sąd Wojewódzki w S. oddalił powództwo. Z ustaleń przytoczonych w uzasadnieniu tego wyroku, w całości aprobowanych przez Sąd drugiej instancji, wynika, że powód A. S. prowadził dnia 20 grudnia 1990 r. około godz. 7⁰⁰ samochód osobowy F. na trasie C. – W. w kierunku W.. Padała marznąca mżawka i było ślisko, co prowadzący pojazd stwierdził już po pierwszych kilometrach jazdy. Powód poruszał się z szybkością około 50 km/godz. Zbliżając się do osi jezdni powód wpadł w poślizg i zjechał na lewy pas jezdni, gdzie zderzył się z prawidłowo jadącym samochodem ciężarowym „A.”, doznając ciężkich obrażeń ciała.

Szybkość jazdy uwzględniająca warunki drogowe istniejące w dacie wypadku nie powinna przekraczać 20 km/godz. Pozwany Skarb Państwa - Zarząd Dróg Publicznych w W. wypełnił swoje obowiązki w zakresie zimowego utrzymania drogi, na której doszło do wypadku. Droga była posypywana w sposób wynikający z zakwalifikowania jej do drogi drugiej kolejności utrzymania. Ciągła marznąca mżawka w dużym stopniu niwelowała skutki posypania drogi. Wobec braku - w ocenie tego Sądu przesłanek z art. 417 § 1 k.c. - powództwo uległo w całości oddaleniu.

Rewizję, opartą na podstawach z art. 368 pkt 1, 3-5 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 1996 r.), złożył powód.

Sąd Apelacyjny - po przeprowadzeniu uzupełniającej opinii biegłych R. R. i A. C. - zaskarżonym wyrokiem oddalił rewizję dzieląc ustalenia i wnioski Sądu pierwszej instancji.

Kasację - opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 393¹ pkt 1 i 2 k.p.c. - złożył powód.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. obrazę art. 415 i 417 k.c. przez przyjęcie wadliwej ich interpretacji oraz obrazę art. 328 § 2 k.p.c. przez

brak uzasadnienia dlatego Sąd Apelacyjny przyjął inny stan faktyczny niż wynikający z materiału sprawy.

Wskazując na powyższe wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i ewentualnie poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 19 marca 1996 r. sygn. akt I C [...] i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił kasację z przyczyn następujących:

Kasacja - jak wynika z powyżej przytoczonych przepisów - opiera się na obu przytoczonych podstawach. Ponieważ dla oceny przez Sąd Najwyższy, rozpoznający kasację, o trafności zarzutu naruszenia prawa materialnego miarodajnym jest stan faktyczny sprawy, będący podstawą wydania zaskarżonego wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r. II CKN 18/97 - OSNCK 1997, nr 8, poz. 112) - w pierwszej kolejności wymaga rozważenia zarzut obrazy art. 328 § 2 k.p.c. W myśl tego przepisu uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, i przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podstawa faktyczna orzeczenia jest pełna w tym znaczeniu, że w toku długotrwałego postępowania wyczerpane zostały dostępne środki dowodowe, czego nie kwestionuje skarżący. Sądy obu instancji - wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego - wskazały fakty, jak to nakazuje art. 328 § 2 k.p.c., które zostały uznane za udowodnione oraz przytoczyły dowody stanowiące podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Nie zachodzi potrzeba kolejnego przytaczania ustalonych faktów poza wskazaniem rozstrzygających o wyniku sporu. Mianowicie krytycznego dnia 20 grudnia 1990 r. w godzinach rannych (około 7⁰⁰), szosa po której poruszał się powód A. S. (C.- W. w kierunku W.) była obludzona. Fakt ten został jednoznacznie potwierdzony także w zeznaniach świadków powołanych przez skarżącego

w kasacji. I tak św.: M. O. zeznał, że padała mżawka i było ślisko (k. 75 i 344 odw.), św.: C. Z. ...”jezdni była śliska..., „koła buksowały..., ...”widziałem samochody w rowach...” (k. 75 i odw. oraz k. 345), św.: S. S. ...”Wyraźnie czuło się w samochodzie śliskość jezdni...” (k. 345 odw.), św.: J. R. ...”Odcinkami były miejsca gdzie było bardzo ślisko...” (k. 76).

Stwierdzenie istnienia w konkretnym miejscu i dacie wypadku nie zabezpieczonego przez stronę pozwaną dostępnymi jej środkami odcinka drogi, nie uzasadnia przyjęcia, że funkcjonariusze strony drogowej zaniedbali swoje obowiązki. Sądy obu instancji ustaliły, że funkcjonariusze służby drogowej wykorzystali dostępne im środki techniczne i materiałowe i pomimo tego nie byli w stanie zniwelować wysoce niekorzystnych skutków panujących wówczas warunków atmosferycznych. Droga na której krytycznego dnia poruszał się powód była zaliczona do drugiej kategorii zimowego utrzymania. Zgodnie z obowiązującymi kryteriami odcinek drogi, na którym doszło do wypadku mógł nie być w ogóle posypyany, nawet w warunkach atmosferycznych jakie istniały w dacie wypadku. Uzasadnienia Sądów obu instancji zawierają niezbędne elementy określone w przytoczonym art. 328 § 2 k.p.c. Nie zachodzi twierdzone w kasacji dysharmonia pomiędzy ustaleniami Sądów niższych instancji. Każde z tych uzasadnień umożliwia dokonanie kontroli pod względem ich prawidłowości i zgodności z obowiązującymi przepisami, odzwierciedlają one i ujawniają w dostatecznym stopniu tok procesu myślowego i decyzyjnego każdego z wymienianych Sądów orzekających, ostatecznym wynikiem których jest treść sentencji zapadłych orzeczeń. Powyższe prowadzi do wniosku, że brak jest usprawiedliwionej podstawy z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. Skarżący eksponując w skardze kasacyjnej inne - od ustalonych i przyjętych przez Sąd przyczyny wypadku - nie zarzucił przekroczenia przez Sąd orzekający uprawnień przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c. Można zatem ograniczyć się do stwierdzenia, że każda ocena, w tym także wyników postępowania

dowodowego, wyrażana w warunkach rozbieżnych twierdzeń stron i świadków powinna być - jak w rozpoznawanej sprawie - wynikiem samodzielności i niezależności w rozumowaniu i wyciąganiu wniosków istotnych a nie eksponowanych przez strony. Każda bowiem ze stron procesowych stara się - ze zrozumiałych względów - narzucić Sądowi orzekającemu własną ocenę zdarzeń (faktów), korzystną dla jej stanowiska procesowego i oczekiwanego wyniku sporu. Nie podzielenie tak prezentowanego i dowodzonego stanowiska nie jest równoznaczne z popełnionymi wadliwościami w sferze prawa procesowego lub materialnego. Ustalone niewadliwie przyczyny wypadku jakiemu uległ powód wykluczają podciągnięcie ustalonego stanu faktycznego pod przepis art. 415 lub 417 k.c. Rozumienie treści i znaczenia tych przepisów nie nasuwa wątpliwości, co przesądza o braku podstawy z art. 393¹ pkt 1 kpc i w konsekwencji oddaleniu kasacji z przyczyn w art. 393¹² kpc wskazanych.

aw

er